

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 28/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 50

Con người có thể vượt qua khó khăn của chính mình thì mới được mọi người tôn kính. Nếu không khắc phục được tập khí phiền não xấu ác, họ luôn phải đối diện với chướng ngại và rất khó có thành tựu. Con người phải hiểu được nhân quả thông ba đời thì khi đối diện nghịch cảnh, họ mới bình lặng và tin tưởng vào sự an bài của Phật Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: ***“Con người có thể chịu đựng, nhẫn nại trước cái khổ, vượt qua được mọi khó khăn thì mới là người ở trên người, mới được người tôn trọng, tôn kính. Không có nguyên nhân nào khác, chính là khắc phục được tất cả những khó khăn ở chính bản thân mình thì đã làm cho mọi người cung kính ngưỡng mộ. Con người sở dĩ có chướng ngại lớn là vì không thể khắc phục được tập khí phiền não xấu ác của chính mình.”***

Chúng ta phải cho các tập khí lười biếng, nhếch nhác, chênh mảng, rề rà ra ở riêng. Nhiều đời mình ở chung nên nếu bây giờ tiếp tục đồng hành thì sẽ tệt hại một đời này. Hòa Thượng nói chướng ngại lớn nhất của chúng ta là không trừ bỏ được tập khí *“tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng”*, hưởng thụ *“năm đục sáu trần, tham sân si mạn”*. Đây là tập khí chính, nếu xét nhỏ hơn thì bên trong còn muôn vàn tập khí ẩn sâu. Nếu ngày ngày vẫn đó kị thì sẽ làm chướng ngại sự lưu thông của chuẩn mực Thánh Hiền và chánh pháp của Phật. Hãy quán sát một ngày từ sáng đến chiều chúng ta có gây chướng ngại không?

Hòa Thượng nói: ***“Ngày nay chúng ta có thể tiếp cận chuẩn mực của Thánh Hiền và giáo huấn của Phật là biết bao nhiêu công sức của người đi trước. Đừng để chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền tàn lụi trong tay ta.”*** Bây giờ chúng ta tiếp nhận được pháp tu Tịnh Độ thuần chánh, có sự truyền thừa từ Hòa Thượng Tịnh Không. Hòa Thượng tiếp nhận từ lão cư sĩ Lý Bình Nam, lão cư sĩ tiếp nhận từ Tổ Ân Quang. Đây chính là Tịnh Độ chánh mạch.

Còn nếu có ai đó sáng tạo ra cách tu mới và một số người muốn làm chuột bạch là tùy ở họ. Có người dẫn dắt người khác nhưng không cho đại chúng đến chỗ Hòa Thượng, không được nghe pháp Hòa Thượng mà phải chỉ nghe họ nói. Đó chính là chướng ngại chánh pháp, chướng ngại sự truyền thừa của chánh pháp. Phật pháp trước

nhất phải đạt đến vô ngã. Tất cả những gì chúng ta làm được đều là từ ân đức của Cha Mẹ sanh dưỡng, Thầy Cô dạy dỗ, quốc gia bảo trợ, chúng sanh giúp đỡ.

Đời này, chúng ta không tích cực đem chuẩn mực Thánh Hiền, chuẩn mực Văn hóa Truyền thống của dân tộc mà nỗ lực phát huy thì ai sẽ làm? Trong đời chúng ta đây mà không nỗ lực đem giáo huấn của Phật, Tịnh Độ chánh mạch đến cho mọi người, vậy thì sau khi chúng ta ra đi rồi thì ai sẽ làm? Chẳng còn ai!

Hòa Thượng nói: **“*Mỗi chúng ta có thể khắc phục dần từng thứ, từng thứ tập khí phiền não.*”** Mình nên liệt kê từng thứ tập khí đang dẫn dắt mình ví dụ tham ăn, tham ngủ..v.v rồi hằng ngày mình đối trị nó. Đối trị được rồi thì gạch chéo, chưa đối trị được thì cấm cờ đỏ mà cấm nhiều cờ đỏ là chúng ta biết mức độ nghiêm trọng.

Hòa Thượng tiếp lời: **“*Nếu không khắc phục được tập khí phiền não của chính mình mà muốn có thành tựu thì việc này vô cùng khó khăn. Người ở thế gian này ân oán phức tạp, có yêu có hận, ngày hôm nay hai người rất tốt với nhau nhưng ngày mai tự nhiên biến thành thù hận.*”** Viễn cảnh này gần như chúng ta thấu hiểu, lúc thì yêu cuồng, sống vội, lúc ghét thì không muốn đứng cùng đường. Giống như câu chuyện Thầy Thái khuyên mọi người phải nhìn ưu điểm của chồng mà tán thán thì nhận được câu nói của người bạn là **“*không có một ưu điểm nào hết*”**. Nếu thật vậy thì quá nể phục vì không có ưu điểm mà dám lấy làm chồng.

Hòa Thượng nhắc chúng ta nên phản tỉnh rằng người thế gian ân oán phức tạp, có yêu có hận. Hôm nay có thể yêu nhau, ngày mai thì trở mặt. Hòa Thượng nhắc: **“*Cho nên yêu càng sâu thì hận càng nhiều. Chúng ta hiểu rõ chân tướng sự thật này, nhìn được thấu để mà có cách đối đãi thì tâm địa tự nhiên sẽ thanh tịnh.*”** Sự nhắc nhở này của Hòa Thượng cho thấy Ngài nhận rõ thế gian này nên nhắc chúng ta trước để khi chúng ta gặp phải, chúng không quá khổ sở.

Ngài nói: **“*Chúng ta có thể hiểu rõ chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sinh, nhân quả ba đời, có quá khứ, có hiện tại và có vị lai. Muốn biết nhân quả quá khứ chúng ta nhìn vào quả hiện tại chúng ta đang thọ. Ngày ngày chúng ta gặp thiện hữu tri thức, gặp được bạn lành chỉ bảo chúng ta và mọi sự trong cuộc sống có nhiều thuận lợi thì ta biết rằng trong nhiều đời quá khứ ta biết tu phước tu huệ. Nếu muốn biết đời vị lai chúng ta sẽ ra sao thì nhìn ngay vào đời hiện tại, chúng ta có tu phước tu huệ không*”**.

Lời dạy bảo của Hòa Thượng rất rõ ràng, không chút gì mê tín. Một người sống ở thế gian luôn quan tâm đến người khác, cả cuộc đời họ là hy sinh phụng hiến, luôn vì người lo nghĩ thì khi người đó qua đời sẽ lưu lại thế gian này một sự tiếc nuối trong một thời gian dài. Những người đã vì cộng đồng, xã hội, quốc gia dân tộc thì sẽ được quốc gia dân tộc ghi nhận. Đó là tạo nhân thì hưởng quả. Tại sao ngày nay người ta vẫn nhớ

đến Phật Thích Ca Mâu Ni, Khổng Lão Phu Tử và ở nước ta là tấm gương Chủ tịch Hồ Chí Minh?

Hòa Thượng nói: **“*Khi chúng ta đối diện với nghịch cảnh hoặc là những việc không như pháp, không như lý mà trong lòng chúng ta bình lặng vì chúng ta biết rõ rằng đây không phải là đương nhiên, âu là do chúng ta đã gieo nhân không tốt. Chúng ta biết rõ nhân quả ba đời thì chân thật tin tưởng sự an bài của Phật Bồ Tát.*”**

Hòa Thượng nói chúng ta tin tưởng sự an bài của Phật Bồ Tát có nghĩa là chúng ta làm theo giáo huấn của các Ngài. Ví dụ Phật dạy bố thí thì chúng ta tích cực mà bố thí nội tài (sức khỏe, năng lực) và ngoại tài (tiền của, vật chất). Chúng ta luôn tận tâm tận lực vì chúng sanh mà lo nghĩ. Đây là trên thân, còn trên tâm chúng ta vẫn đề khởi câu Phật hiệu. Có người thân cứ để cho lười biếng, ngày ngày nói **“*tôi chỉ niệm Phật*”** mà không hề giúp ích ai. Phải xét kỹ xem niệm Phật trong tâm có thanh tịnh hay là niệm Phật với tâm vọng động. Hòa Thượng tiếp lời: **“*Nếu nói không cần độ chúng sanh chỉ lo tu hành, thì Thích Ca Mâu Ni Phật đâu cần phải 49 năm rong ruổi khắp mọi nơi*”**. Theo Hòa Thượng, Thích Ca Mâu Ni Phật chưa từng mở khóa tu mà ngày ngày Ngài giảng Kinh thuyết pháp cho chúng sanh.

Hôm qua, chúng tôi không dùng danh nghĩa của mình để được người khác phục vụ, tuy nhiên, khi chúng tôi đến với tâm chân thành nên người ta đã bỏ bữa ăn sơn hào hải vị để ăn chay với chúng tôi. Đến lúc chúng tôi đã rời đi rồi, đến cây xăng đổ xăng, họ còn chạy theo để trả tiền xăng xe cho chúng tôi. Minh hiểu được đây là sự an bài của Phật Bồ Tát vì mình chân thật vì chúng sanh lo nghĩ, chân thật mà làm, không có một ý niệm mong cầu.

Từng ngày, từng lời dạy của Hòa Thượng như là những liều thuốc trị bệnh nan y của chúng ta. Nếu chúng ta không được nhắc nhở những điều thiết thực này thì chắc có lẽ chúng ta không biết lúc nào mới có thể quay lại với chính mình.

Bài học hôm trước Hòa Thượng nói người chân thật dụng công thì tâm địa và hoàn cảnh sống của người đó phải thanh tịnh. Nếu tâm địa và hoàn cảnh sống ô nhiễm, đầy ganh đua, căm dỗ vậy thì lúc nào mới tìm được tâm thanh tịnh của mình? Tâm không thanh tịnh thì làm bất cứ Phật sự gì cũng là Ma sự. Tịnh Độ tông đã nói tâm tịnh mới tương ưng cõi tịnh, tâm không thanh tịnh thì cho dù niệm Phật có nhiều hơn, có tốt hơn cũng không thể vãng sanh.

Việc này được Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Chúng ta là người tại gia, hằng ngày đôi nhân xử thế tiếp vật tiếp xúc rất nhiều với căm dỗ của thế gian này. Nếu chúng ta không đề cao cảnh giác thì sẽ dễ bị tiêm nhiễm bởi **“*tài sắc danh thực thùỵ, tự tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tham sân si, ngạo mạn*”** lúc nào nó cũng sẵn sàng dấy khởi.

Hòa Thượng dạy chúng ta ở thế gian làm những việc lợi ích chúng sanh, lợi ích cộng đồng thì phải biết buông xả như lời Bác Hồ từng dạy chúng ta “*Chí công vô tư*” mà hy sinh phụng hiến. Nếu chúng ta làm vì tư lợi, tư dục thì càng làm, càng chuốc lấy phiền não. Còn làm một cách “*Chí công vô tư*” thì càng làm càng vui cho dù thân xác có mệt mỏi, khô gầy vì tuân theo định luật của “*Sinh Lão Bệnh Tử*”. Thích Ca Mâu Ni Phật cũng bị bệnh rồi nhập Niết Bàn. Thân Phật ở thế gian là thân tứ đại, cũng chịu “*Sinh Lão Bệnh Tử*”.

Hòa Thượng dạy chúng ta tuy hiện tại không thể buông xả thì khi chết đi, không buông được, vẫn phải buông. Thay vì cứ cố gắng bám víu, tham cầu thì tại sao chúng ta không hy sinh phụng hiến, xả mình vì người, làm chút phước lành nào đó để hồi hướng về Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, hồi hướng đến oan gia trái chủ của mình.

Có người niệm Phật một thời gian thì tự cho mình là người có công có đức, rồi cứ trong tâm đó mà làm thì càng làm càng phiền não mà không hề biết nguyên nhân từ đâu. Người xưa nói: “*Miệng niệm di đà tâm tán loạn, đau ốm rát họng chỉ uống công*”. Niệm Phật mà “*tự tư tự lợi*”, dính chặt vào lợi ích của mình, không biết đến lợi ích muôn người.

Có những nơi chúng tôi tổ chức lớp Kỹ năng sống, có những Phật tử nhận xét rằng: “*Cần gì tổ chức lớp này cho rườm rà, mệt mỏi, chỉ cần niệm Phật cũng có phước, đủ ăn đủ sống, không cần học Đệ Tử Quy hay kỹ năng sống*”. Họ đang ngộ nhận, đang hưởng phước thừa mà Phật để lại chứ chính bản thân của họ chẳng còn chút phước báu nào. Đến khi bệnh khổ đến thì họ mới te tua, chướng ngại trùng trùng.

Đừng tưởng rằng niệm Phật mà vọng tưởng là còn phước. Hòa Thượng có lần hỏi Thầy Lý Bình Nam vì sao trên Kinh nói “*Niệm Phật đọa địa ngục*”? Thầy Lý Bình Nam nói rằng việc này lớn nên Ngài sẽ trả lời trước hội chúng. Đó là vì hằng ngày chúng ta dùng tâm gì để niệm Phật, dùng tâm “*tự tư tự lợi*”, miệng niệm nhưng toàn niệm cho mình đầy túi, không nghĩ đến lợi ích cộng đồng, đến những người khổ đau, cần cầu sự cứu thoát.

Hôm khai giảng lớp Kỹ năng sống ở Vĩnh Long chúng ta thấy Cha Mẹ hoàn toàn bất lực trong giáo dục con, có em ở nhà còn không chịu ăn, thế mà đến lớp đều ăn được, các em đều ngồi im lặng lắng nghe không như ở nhà phải có điện thoại nếu không sẽ đập phá. Vì sao vậy? Vì các em cảm nhận được tình yêu chân thật từ các Thầy Cô. Nhà Phật gọi là Đại từ Đại bi, thương yêu chúng sanh một cách vô điều kiện.

Cha Mẹ hoàn toàn bất lực không dạy được các em vì họ không dùng tâm ở năm đức là “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*”. Chỉ cần quay về năm đức này và Lục Hòa Kính thì nhất định thành công. Trong “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*” không có chướng, không có vướng bận và vọng tưởng.

Người đạt được tâm địa này sẽ làm tất cả mọi việc vì chúng sanh, vì mọi người, làm ra được sự hy sinh phụng hiến. Kết quả là họ có thể báo đền ơn Phật, ơn quốc gia, ơn Cha Mẹ, báo đền tất cả những người thành toàn cho họ như người bán rau ngoài chợ, người công nhân làm đường, chú bộ đội biên phòng đang giữ biên cương, các bác thợ điện thợ xây đang giúp tạo mọi tiện nghi trong cuộc sống này.

Chúng ta nghe thấy cụm từ “*đại nghịch bất đạo, phá gia chi tử*” thì đều nghĩ là người nào khác chứ không phải chúng ta. Hòa Thượng nói thân là đệ tử Phật – là con Phật mà không làm việc Phật thì chẳng phải là “*phá gia chi tử*” sao! Người có chút học thức như chúng ta đây thì “*phá gia chi tử*” ở tầm cao, có văn hóa.

Chúng ta hãy bình lặng mà xét lại hoài mong của Thầy Cô đối với mình, ước vọng của Cha Mẹ đối với mình rồi sự truyền thừa giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, chúng ta có đang thành toàn những điều đó không? Nếu không thì mình là “*phá gia chi tử*” có văn hóa. Tuy không đập phá, không bán nhà nhưng tính ra thì tác hại chúng ta gây ra lớn hơn người không được học, được dạy.

Chúng ta được dạy một cách nghiêm túc, được Hòa Thượng “*đăng miệng rát lòng*” đặc biệt khuyên bảo thông qua giáo huấn 70 năm hoằng pháp của Ngài. Ở mỗi quốc gia dân tộc đều có văn hóa truyền thống riêng, Hòa Thượng chỉ rằng cần phát huy văn hóa truyền thống trên nền tảng của Phật Pháp Đại thừa. Phật pháp Đại thừa chính là pháp môn Tịnh Độ, là Kinh Vô Lượng Thọ. Vậy mà có người nói học Văn hóa truyền thống là xen tạp, làm lợi ích cộng đồng xã hội là phan duyên.

Hôm thứ Bảy, chúng tôi đi suốt một ngày 500km về Vĩnh Long. Đến nơi là lao vào công việc chỉnh đốn môi trường, lớp học để đón các em. Người nơi đó còn không cho dọn dẹp vì họ cho rằng: “*Ở đây vùng quê mà, có mấy đứa đâu mà Thầy dọn dũ vậy, đồ đạc nhiều thế giờ biết để đâu!*” Thế nhưng hôm sau, số học sinh đến là 103 em. Có em là con các vị xã hội đen không ai dám động đến, hằng ngày chạy xe net bô gây tiếng ồn. Vậy mà khi đến lớp các em rất ngoan.

Chúng tôi cảm thấy thương các em vì các em không được dạy. Thái độ các em đến lớp như nói với chúng ta rằng: “*Tôi muốn học mà, tôi muốn làm người tốt, sao mấy người không dạy cho tôi. Nếu dạy tôi làm người tốt, tôi sẽ thành người tốt*”. Các em đều mặc áo cờ đỏ sao vàng và đeo băng tên.

Chúng tôi dặn các em: “*Các con nhớ nhé, mặc chiếc áo này thì không được làm như. Các con đã là học sinh của lớp Kỹ năng sống rồi thì phải ngoan đấy, ai mà vi phạm thì kể như từ đây không được vào lớp*”. Nhiều em đến muộn, chúng tôi đóng vai nghiêm khắc vậy thôi nhưng chúng tôi nói nhỏ với ban tổ chức lớp học là vẫn cho các em vào.

Rõ ràng chúng sanh cần cầu chúng ta. Chúng ta có lắng nghe được tiếng khổ, tiếng kêu cứu của chúng sanh hay không. Chúng ta có lắng tai nghe như Bồ Tát Quan Thế

Âm lắng nghe không? Tiếng khỏ bức bách hiện nay là con bất hiếu, học trò bất kính, người nhỏ bất kính trưởng bối. Muốn lắng nghe được, Hòa Thượng nói phải buông bỏ “*tự tư tự lợi*”. Ý nghĩ sợ làm nhiều việc sẽ bị bệnh, sẽ bị tổn hao là “*tự tư tự lợi*”, sẽ kéo theo chướng ngại.

Hòa Thượng nói phải buông bỏ đi tham ái của “*năm dục sáu trần, danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi*” thì mới làm được nhiều việc cho chúng sanh. Tổ sư Ấn Quang dạy chúng ta lấy chữ “*chết*” dán ngay trước mặt để nhắc nhở mình thời gian ở thế gian này ngắn lắm, phải tranh thủ cơ hội để mau mau làm việc tốt kéo đến lúc hơi cùng lực kiệt có muốn làm cũng không nổi. Khi đó có bồi dưỡng bằng bao thứ bổ béo cũng không còn kịp nữa.

Mọi người luôn cảnh giác cao độ rằng chúng ta đã để bao nhiêu thời gian lãng phí qua đi mà đáng lẽ những ngày tháng đó, chúng ta làm được rất nhiều việc cho Cha Mẹ, Thầy Cô cộng đồng xã hội và quốc gia. Chúng ta không nên rơi vào trạng thái “*Tăng thượng mạn*” – công cao tự cho mình giỏi và “*Ty thượng mạn*” khi nghĩ rằng mình không có tiền, không có năng lực nên bất tài không làm được gì.

Ý nghĩ “*Ty thượng mạn*” sai lầm vì chúng ta không thấp hèn, trong ta vốn sẵn đầy đủ năng lực trí tuệ tướng hảo của Như Lai nhưng hiện tại đang bị ngăn che bởi tập khí phiền não như “*ảo danh ảo vọng, tự tư tự lợi*”, khởi ý niệm là hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, đưng việc thì “*tham sân si ngạo mạn*”. Thoát ra khỏi trạng thái “*Ty thượng mạn*” và nỗ lực làm, chúng ta mới thấy giá trị cuộc sống, trải qua những giờ khắc an vui, tự tại. Cho dù không về được Thế Giới Tây Phương Cực Lạc thì đời sau không vào cõi khổ, không vào nơi biên địa hạ tiện mà được sinh vào trung tâm, gặp Phật pháp, gặp chuẩn mực Thánh Hiền.

Cho nên Tổ Ấn Quang mới dặn bảo phải nhắc nhở mình, chết là một định luật không ai thay đổi được, mọi người sẽ “*đồng quy u tận*”/.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!